

Hồi 16

Cạm Bẫy Khắp Nơi

Giả Thiếu Du mỉm cười, nói:

-Lão trượng, nói đùa đến đây thôi nếu tại hạ mạo danh Hạ Hầu Lam thì lát nữa e rằng sẽ thành vật tế thần mất, các lộ anh hùng tìm tại hạ đòi Ngọc Thiềm Thừ thì tại hạ làm sao đánh lại ?

Án Tử Phong ngớ người một lúc rồi nói:

-Nói cũng phải, nói cũng phải, chuyện này không thể nói đùa được ...

Bỗng nhiên lão chau mày và nói tiếp:

-Lão đệ, tối nay khi ra khỏi khách điểm ta nghe được một tin tức, không biết ...

-Lão trượng, tin tức gì vậy ?

-Nghe người ta nói, ngày thứ ba La gia mới xuất Ngọc Thiềm Thừ ra treo thưởng!

-Lão trượng, tin này do ai nói vậy ?

-Thế nào, lão đệ người không nghe gì sao ?

-Không, tại hạ chưa từng nghe ...

Án Tử Phong gật đầu nói:

-Đúng rồi, có lẽ lão đệ người bận đối phó chuyện vừa rồi nên không nghe ...

Giả Thiếu Du lắc đầu, nói:

-Tại hạ có nghe hay không điều đó không quan trọng, quan trọng là tin này do ai nói ?

Án Tử Phong ngạc nhiên hỏi:

-Thế nào ? Lão đệ người làm sao vậy ?

Giả Thiếu Du không trả lời mà hỏi lại:

-Lão trượng cho rằng La gia có Ngọc Thiềm Thừ thật à ?

Án Tử Phong sửng người, lão nói:

-Lẽ nào ...

Giả Thiếu Du cắt lời, nói:

-Nếu Ngọc Thiềm Thừ rơi vào tay La gia thật thì điều đó tự nhiên không cần nói, còn nếu người này có ý giá họa hãm hại La gia thì nguồn gốc của tin tức chẳng đáng để điều tra sao ?

Án Tử Phong ngẩn người một lát rồi nói:

-Không sai, chỉ có điều, lão đệ, theo ta thấy bất luận Ngọc Thiêm Thừ có rơi vào tay La gia hay không thì nguồn gốc của tin tức đều đáng điều tra !

Giả Thiếu Du hỏi:

-Lão trượng nói vậy nghĩa là sao ?

Án Tử Phong chậm rãi nói:

-Nếu Ngọc Thiêm Thừ trong tay La gia là giả thì nhất định là người truyền tin tức này có ý giả họa hãm hại La gia, chúng ta mang danh là người hiệp nghĩa nên phải điều tra. Còn nếu Ngọc Thiêm Thừ rơi vào tay La gia là thật thì càng phải xem thử người truyền tin này là ai ? Nếu là người ngoài thì còn tốt, nếu là La gia thì có khả năng chuyện La gia muốn quăng một mẻ lưới tóm gọn người của võ lâm đồng đạo là thật.

Giả Thiếu Du trầm ngâm một lát rồi gật đầu, nói:

-Lão trượng quả nhiên cao kiến, nhưng hteo tại hạ thấy thì thành phần vu oan giả họa hãm hại La gia hơi nhiều, còn thành phần võ lâm đồng đạo để La gia quăng một mẻ lưới tóm gọn đã ít lại càng ít.

Án Tử Phong hỏi:

-Làm sao lão đệ ngươi biết ?

Giả Thiếu Du thản nhiên:

-La gia dựa vào đầu mà quăng một mẻ lưới tóm gọn võ lâm thiên hạ ?

Án Tử Phong chú mục nhìn đối phương và nói:

-Lão đệ ngươi biết rõ thực lực La gia à ?

Giả Thiếu Du hơi giật mình, chàng vội lắc đầu, nói:

-Tại hạ không biết !

-Đúng vậy ! - Án Tử Phong cười, nói - Làm sao lão đệ ngươi biết La gia có thực lực kinh thế hãi tục hay không?

Giả Thiếu Du nói:

-Tuy không biết rõ nhưng tại hạ cũng từng nghe nói, La gia chỉ có mấy nhân vật...

Án Tử Phong cắt lời, nói:

-Mỗi người đều có thể dĩ nhất địch trăm địch vạn, vả lại, lão đệ, ai lại đem chuyện của mình nói hết cho người ta biết đâu ?

Giả Thiếu Du gật đầu nói:

-Nói rất phải, lão trượng, lẽ nào La gia còn có bí mật không cho người ta biết ?

Án Tử Phong vuốt râu mỉm cười, nói:

-Lão đệ, sự thực là như vậy, đương kim võ lâm có được mấy đại thế gia đâu, mà thế gia nào lại chẳng có bí mật?

Giả Thiếu Du lại gật đầu, chàng nói:

-Lão trượng thấy nhiều hiểu rộng, thật khiến người ta khâm phục ...

Án Tử Phong mỉm cười, nói:

-Lão đệ, người tăng bốc lão phu rồi, giữa chúng ta mà còn khách sáo làm gì ...

Lão nâng chung mời khách và nói:

-Nào, lão đệ, uống thêm một chung nữa đi !

Giả Thiếu Du vội lắc đầu, nói:

-Lão trượng, tửu lực của tại hạ có hạn, đành thất bồi vậy !

Án Tử Phong mỉm cười, nói:

Giả Thiếu Du nói:

-Thực không giấu gì lão trượng, xưa nay tại hạ uống rượu không dám quá một chung !

Án Tử Phong chăm chú nhìn đối phương rồi mỉm cười, nói:

-E rằng lão đệ người sợ trong chung thứ hai này có ...

Giả Thiếu Du cười cười, nói:

-Nói rất đúng, lão trượng, tại hạ đã mạo hiểm một lần nên không dám có lần thứ hai !

Án Tử Phong cũng cười cười, nói:

-Lão đệ, tửu lượng của Ngọc Diện Du Long Lật Thủ Thần Ma như biển, sao người lại ...

-Nhưng tại hạ không phải là hấn, chỉ đơn cử vấn đề tửu lượng này là đủ thấy tại hạ không thể mạo danh hấn rồi !

-Đã vậy thì lão phu cũng không dám ép. Lão tự uống cạn nửa chung của mình rồi đặt lại xuống bàn. Chợt nghe Giả Thiếu Du nói:

-Đúng rồi, lão trượng, vừa rồi lão trượng lệnh cho quý thuộc hạ đưa thi thể tên thất phu đó đi ...

Án Tử Phong vội nói:

-Ta đã sai bọn húng mang đi chôn rồi, người chết là hết, đồng thời cũng để tránh kinh thế hãi tục.

Giả Thiếu Du gật đầu, nói:

-Vậy thì tốt, tại hạ muốn tìm trên thi thể tên thất phu đó, xem thử có chút manh mối khả dĩ nào không!

Án Tử Phong hơi biến sắc, lão vội nói:

-Lão đệ, ta đã sai bọn chúng tìm rồi, chẳng thấy gì ...

Giả Thiếu Du cười cười, nói:

-Lão trượng đầu biết rằng bọn chúng giấu đồ vật trong người rất ẩn mật, nếu không tìm kỹ từ đầu đến chân thì e rằng khó tìm ra được gì !

Án Tử Phong lắc đầu nói:

-Lão đệ, ta thấy bọn chúng không ngốc đến độ giấu manh mối trên người...

Giả Thiếu Du cũng lắc đầu, chàng nói:

-Rất khó nói, tại hạ tuyệt đối không bỏ qua bất kỳ một cơ hội nào !

Án Tử Phong chau mày, nói:

-Lão đệ, người chết thì trăm chuyện đều hết, lẽ nào lão đệ người muốn đào một thật ...

Giả Thiếu Du nói:

-Đối với hạng giang hồ bại hoại, tiểu nhân gian hiểm này thì có gì phải kiêng kỵ ?

Sắc diện của Án Tử Phong hơi có chút khó coi, nhất thời lão không nói gì nữa !

Giả Thiếu Du nói tiếp:

-Nhưng chẳng hay lão trượng lệnh cho quý thuộc hạ chôn hẩn ở nơi nào ?

Án Tử Phong nói:

-Ta chỉ sai bọn chúng khiêng đi chôn nhưng lại không dặn dò bọn chúng chôn ở nơi nào, cũng may là bọn chúng sắp trở về, chờ lát nữa hỏi bọn chúng là biết ngay.

Giả Thiếu Du gật đầu, nói:

-Được, tại hạ đành nhẫn nại chờ vậy ...

Vừa nói đến đây thì đã nghe có tiếng bước chân bên ngoài, hai hắc y đại hán cùng bước vào tửu quán, bọn chúng đến gần và chào Án Tử Phong, nhưng chúng chưa kịp nói gì thì Án Tử Phong đã vội nói:

-Giả gia muốn lục tìm trên thi thể đó, hai người chôn hẩn ở đâu ?

Hai hắc y đại hán nghe vậy thì hơi sửng sốt, gã bên trái vội nói:

-Bẩm lão chủ nhân, bọn thuộc hạ tìm mãi không có chỗ nào chôn nên đành quăng hẩn xuống sông Tần Hoài rồi.

Án Tử Phong dậm chân thở dài đánh sượt rồi nói:

-Vậy thì bước đâu mà tìm ? Thế này thì ngay cả một chút manh mối cũng không có chỗ để tìm rồi, các người thật là vô dụng, đã bảo chôn hẩn mà lại ...

Giả Thiếu Du cắt lời, nói:

-Lão trượng, quý thuộc hạ đã vô tình giúp cho bọn chúng rất nhiều nhưng đây là sự vô tình, có câu: “Kẻ không biết không có tội”, tại hạ thấy lão trượng cũng không nên trách bọn họ nữa.

Án Tử Phong nói:

-Vậy thì làm thế nào lão đệ tìm ra manh mối ?

Giả Thiếu Du nói:

-Thì thế đã chìm vào nước và trôi đi thì còn biết làm thế nào, chỉ đành bỏ qua vậy !

Án Tử Phong tỏ ra rất áy náy, lão nói:

-Lão đệ, ta cảm thấy thật bất an ...

-Lão trưởng, quên đi thôi ! - Giả Thiếu Du mỉm cười, nói - Giữa chúng ta mà còn khách sáo làm gì ?

Án Tử Phong đành gượng cười nhưng không nói gì.

Giả Thiếu Du nhìn qua hắc y đại hán bên trái và hỏi:

-Nhị vị quảng thi thể tên thất phu đó ở đoạn sông nào ?

Hắc y hán tử bên tả nói:

-Thưa Giả gia, hơn trăm trượng về phía thượng du !

-Hơn trăm trượng về phía thượng du ?

Giả Thiếu Du trầm ngâm một lúc rồi dậm chân nói:

-Hồng bát, nhị vị làm việc này sai rồi, đó chính là nơi bắt đầu náo nhiệt của hội thuyền hoa đăng ...

Hắc y hán tử bên tả kinh hãi vội nói:

-Giả gia , nhưng người xam náo nhiệt đều chú ý vào những thuyền hoa đăng, không ai để ý ...

Án Tử Phong cắt lời, nói:

-Lão đệ, xin yên tâm, đừng nói là không có ai phát hiện, dù bị người ta phát hiện thì kẻ giết người là lão phu chứ không phải lão đệ, Án Tử Phong ta đâu phải hạng sợ tội ...

Giả Thiếu Du lắc đầu, nói:

-Không phải nói lão trưởng sợ tội, chỉ có điều làm như vậy sẽ không tốt ...

Án Tử Phong nói:

-Lão đệ, ta không quan tâm nhiều đến việc đó, nếu sợ có gì không tốt thì lúc đầu ta đã không ra tay.

Người ta đã chân thực nhiệt tình, đầy nghĩa khí như vậy thì Giả Thiếu Du còn nói gì được nữa ?

Chàng đành nói:

-Chỉ sợ đến lúc đó lại liên lụy đến lão trưởng ...

Chàng lắc đầu và nói tiếp:

-Tại hạ không nói nữa, tại hạ xin tâm lãnh phần ân tình này của lão trưởng vậy !

Án Tử Phong nghiêm sắc diện, nói:

-Lão đệ, nói gì lạ thế, người và ta tuy bình thủy tương phù nhưng vừa gặp đã như cố cựu, ta lại mong muốn kết giao bằng hữu với người, chúng ta đều là người trọng nghĩa xem nhẹ cái chết, nếu được bằng hữu mà xuất chút lực thì sảng khoái biết chừng nào ? Chẳng phải ta vừa nói rồi sao ? Nếu Án Tử Phong sợ tội thì lúc đầu đã không ra tay, lão đệ, xin hãy yên tâm, chuyện của người tức là chuyện của ta, cứ để bọn chúng tìm đến ta cũng tốt, ta muốn xem bọn thất phu tàn độc âm tổn đó là những kẻ như thế nào ...

Lời này là tận nhân chí nghĩa, Giả Thiếu Du nghe vậy thì cảm động vô cùng.

Án Tử Phong vừa nói tới đây thì chàng liền cắt lời, nói:

-Lão trưởng, tại hạ không nói gì nữa, được chứ ?

Án Tử Phong vuốt râu mỉm cười, nói:

-Thế mới không hổ bầy thước ngang tàng, tu mi đại trưởng phu, thế mới là hảo bằng hữu, lão đệ, nào, hôm nay uống thêm một chung nữa nhé !

Giả Thiếu Du vội lắc đầu, nói:

-Lão trưởng, xin đừng tách tại hạ cố ý làm cao, quả thực là tửu lượng của tại hạ rất kém, lẽ nào lão trưởng không muốn cho tại hạ xem nao nhiệt?

Án Tử Phong mỉm cười, nói:

-Dù đêm nay không xem được thì vẫn còn đêm mai ...

Giả Thiếu Du nói:

-Không xem nao nhiệt được là chuyện nhỏ, say ngã xuống sông Tần Hoài không về khách điểm được mới là chuyện lớn ...

Án Tử Phong bật cười rồi cất giọng ngâm:

“Nhân sinh đắc ý tu tận hoan. Mạc sử kim tôn không đối nguyệt.”

Tạm dịch:

“Ở đời đắc ý uống cho say. Chớ để chén vàng sông ánh nguyệt.”

Ngâm xong, lão cười ha ha rồi nói:

-Lão đệ, sống ở đời phỏng có được mấy lần say, huống hồ là say ngã xuống sông Tần Hoài ? Đây là chuyện phong lưu, lão đệ, xin cứ yên tâm, nếu người say thì lão phu sẽ sai người đưa người đến hương khuê để tiêu hồn lạc phách một đêm, sáng mai ta sẽ đến tiếp người, nếu không ta sẽ lập tức đưa người trở về ...

Giả Thiếu Du vội lắc đầu, nói:

-Không được, lão trưởng, xin đa tạ mỹ ý, bình sinh tại hạ không thích ràng buộc, vả lại say ngủ một đêm là chuyện nhỏ, còn say li bì ba ngày ba đêm không tỉnh, bỏ qua cơ hội tốt đoạt bảo vật hoặc giả nhất say bất tính, nhắm mắt thiên thu thì hỏng bét.

Án Tử Phong phá lên cười ha hả rồi nói:

-Lão đệ thật là người thú vị nói nghe cũng thú vị, thôi được lão đệ, đã không muốn nhận lời thì thôi vậy, nếu không vạn nhất như lời lão đệ nói, say li bì ba ngày ba đêm không tỉnh, hoặc giả nhất say nhất tỉnh, nhắm mắt thiên thu thì tội nghiệt của ta lớn quá. Lão đệ, rượu có thể không uống nhưng thức ăn không ăn không được, cho phép ta uống vài chung nữa, sau đó chúng ta sẽ kê vai sát cánh đi xem náo nhiệt, xem đến thỏa thích mới thôi !

Giả Thiếu Du nói:

-Đa tạ hảo ý của lão trượng, nhưng...

-Còn nhưng nhị gì nữa ?

-Quả thật tại hạ còn có vài chuyện phải làm !

-Lão đệ người còn phải làm chuyện gì nữa ?

-Chuyện quan hệ đến thiên cơ, xin cho phép tại hạ bất khả tiết lộ !

-Lẽ nào lão đệ muốn đơn độc đoạt Ngọc Thiềm Thừ?

Giả Thiếu Du cười cười, nói:

-Vẫn khó thoát được pháp nhãn cao minh của lão trượng, lão trượng Ngọc Thiềm Thừ và võ lâm chí bảo, các anh hùng đến Kim Lăng lần này không ai là không muốn một mình đoạt lấy, lão trượng há có thể ngoại lệ sao ?

Án Tử Phong gượng cười gật đầu nói:

-Lão đệ, ta không phủ nhận con người ai cũng có tư tâm, ta không phải là người trên người thì làm sao lại không muốn đơn độc đoạt lấy, chỉ có điều còn phải chờ xem tình hình thế nào đã.

-Lão trượng nói vậy có nghĩa là sao ?

-Nếu La gia bị người ta dựng chuyện giá họa hãm hại thì ta phải vì võ lâm mà ra tay trượng nghĩa, tiêu diệt tai họa cho La gia, nếu La gia có Ngọc Thiềm Thừ thật mà muốn dùng nó làm mồi nhử rồi quăng một mẻ lưới diệt gọn võ lâm thiên hạ thì ta không những phải đoạt mà còn phải vì võ lâm trừ diệt bọn gian tà này !

-Tấm lòng của lão trượng quả nhiên quảng đại hơn người, khiến người ta vô cùng khâm phục...

-Lão đệ, người đồng ý đi với lão phu chứ ?

-Đồng ý thì đồng ý với cách làm, nhưng hành động thì không thể theo lão trượng được!

Án Tử Phong mỉm cười, nói:

-Xem ra lão đệ người quả nhiên cơ trí hơn người, vĩnh viễn không thể mắc lừa.

Giả Thiếu Du nói:

-Không dám, đó là lão trượng quá khen và tự khiêm nhượng thôi !

-Khiêm nhượng? - Án Tử Phong cười ha ha một tràng rồi nói - Lão đệ, trước võ lâm chí bảo thì ai nhượng ai chứ ? Thôi, lão phu không dám làm cản trở nữa, xin lão đệ cứ tự nhiên !

Giả Thiếu Du đứng lên, nói:

-Lão trượng, làm phiền quá nhiều rồi, lần này xin nhường lão trượng tổn phí, lần sau gặp lại trên tửu lầu, tại hạ sẽ làm chủ, xin cáo biệt tại đây. À, lão trượng đừng phái người đi theo nữa nhé !

Án Tử Phong ngó người, nhưng lão liền cười ha ha rồi nói:

-Lão đệ, người đi đi, ta là âm hồn bất tán, thời thời khắc khắc đều không rời người nửa bước đó !

Giả Thiếu Du cũng không muốn nói nhiều, chàng cung thủ nói:

-Lão trượng, làm chi mà vất vả thế !

Nói đoạn, chàng quay người cất bước đi ra khỏi tửu quán.

Sau khi ra khỏi tửu quán, căn bản chàng không ngoái đầu nhìn lại, vì chàng hiểu rằng Án Tử Phong này là một nhân vật thần bí cao thâm khôn lường, nhân thủ rất đông chứ không chỉ có mấy người như vậy.

Nếu lão muốn theo dõi chàng thì không cần phái người xuất phát từ tửu quán, bởi lẽ các nơi bên ngoài tửu quán tất nhiên đều có người của lão !

Giả Thiếu Du cũng không ngược bờ sông Tần Hoài đi về phía thượng du trăm trượng để điều tra thử, vì chàng thừa biết căn bản không có chuyện đó !

Cố nhiên, chàng thấy rõ ràng Án Tử Phong xuất chỉ điểm vào tử huyết của hắc y hán tử cao gầy kia, nhưng dường như chỉ lực không đủ phân lượng để giết người.

Chuyện này vốn rất khả nghi, nhưng chỉ là dường như chứ không chắc chắn, vì vậy Giả Thiếu Du vẫn không thể đoán định được.

Song, bất luận nói thế nào thì Án Tử Phong cũng là một nhân vật cực kỳ thần bí, tâm trí cao thâm khôn lường và cũng rất khả nghi !

Vì vậy, Giả Thiếu Du tuyệt không thể bỏ qua mà không lưu ý người này.

Theo lẽ thường mà nói, lẽ ra chàng phải có hành động đối với Án Tử Phong, nhưng đáng tiếc là thủ pháp của lão ta quá cao minh và lợi hại, khiến người ta không mở ra được một chút chứng cứ nào.

Đối với một người như vậy, trước khi chưa tìm ra được chứng cứ đích xác thì không thể hành động tùy tiện, làm như vậy sẽ đưa đến hậu quả không thể tưởng tượng !

Do vậy, Giả Thiếu Du đành nhẫn nại chờ đợi, cẩn thận tìm chứng cứ và sơ hở !

Sau khi rời tửu quán, chàng kẹp tay sau lưng mà đi dọc theo bờ sông Tần Hoài, sau lưng đám đông xem náo nhiệt.

Nhưng đi chưa được bao xa thì đột nhiên bên trái có người gọi:

-Giả bằng hữu, đi đâu đó ?

Giả Thiếu Du nghe vậy thì dừng bước, quét mục quang nhìn quang, cách không xa về phía trước có ba người đang đứng, một trong ba người này là tử y hán tử lúc nãy. Cả ba đều nhìn về phía chàng và mỉm cười gật đầu.

Giả Thiếu Du vội gật đầu chào và nói:

-Thì ra là các hạ, thật là nhân sinh hà xứ bất tương phùng, xem ra vùng Tần Hoài giang này quá nhỏ rồi !

Chẳng hay nhị vị kia là ...

Tử y hán tử nói:

-Đây là hai vị huynh đệ của tại hạ.

Giả Thiếu Du nói:

-Thì ra ba vị là huynh đệ với nhau, chẳng hay ba vị định đi xem nào nhiệt chẳng ?

Lúc này ba người bọn tử y hán tử đã bước lại gần, hai người kia cũng đều mặc tử y, song thân hình có phần kém lực lưỡng hơn tử y hán tử ban đầu.

Tử y hán tử mỉm cười, nói:

-Huynh đệ tại hạ ở đây là đợi Giả bằng hữu đấy !

Giả Thiếu Du ngạc nhiên nói:

-Thế nào, ba vị có chuyện gì chẳng ?

Tử y hán tử cười cười, nói:

-Chẳng phải Giả bằng hữu từng nói,

khi gặp lại sẽ nói cho biết tên thật sao ? Vì vậy ...

Giả Thiếu Du bật cười, nói:

-Sao ba vị lại vội vàng thế ?

Tử y hán tử nói:

-Thọ đại ân của người thì có lý nào không hỏi rõ danh tánh thật của ân nhân.

Giả Thiếu Du nói:

-Các hạ nói vậy khiến tại hạ càng không dám nói ra tên họ thật !

Tử y hán tử nói:

-Chúng ta đều là nam tử hán đại trượng phu, há có thể nói lời mà không giữ lời ?

-Các hạ thật lợi hại ! - Giả Thiếu Du chăm chú nhìn đối phương và nói - Câu này đủ bắt nghen người ta rồi, tại hạ khó lòng không nói ...

Chàng quét mục quang nhìn quanh rồi nói tiếp:

-Chúng ta đứng đây nói chuyện sao ?

Tử y hán tử nói:

-Ý của Giả bằng hữu là ...

Giả Thiếu Du nói:

-Tại hạ muốn mời các vị dịch bước qua bên kia nói chuyện !

-Không cần ! - Tử y hán tử lắc đầu, nói - Người xem náo nhiệt đều tập trung vào mấy chiếc thuyền hoa đăng, không ai để ý đến chúng ta đâu !

Giả Thiếu Du mỉm cười, nói:

-Có lẽ các hạ sợ tại hạ ăn thịt người rồi, cũng được, trước tiên tại hạ xin thỉnh giáo cao danh quý tánh ba vị ...

Tử y hán tử hơi đỏ mặt, gã nói:

-Không dám, tại hạ họ Hàn, kêu bằng Hàn Anh Kiệt ...

Gã chỉ qua người bên phải và nói:

-Đây là nhị đệ Nhân Kiệt !

Lại chỉ qua người bên trái nói:

-Đây là tam đệ Ngọc Kiệt !

Giả Thiếu Du nói:

-Thì ra là Hàn thị tam Kiệt, uy chấn Sơn Đông !

-Không dám! - Hàn Anh Kiệt nói - Đó là do giang hồ bằng hữu mến mộ mà cất nhắc thôi !

Giả Thiếu Du nói:

-Khách sáo ! Ba vị vì chuyện gì mà vượt thiên lý ...

Hàn Anh Kiệt nói:

-Nghe nói giang hồ phong cảnh đẹp, Tần Hoài giang lại có đại hội thuyền hoa đăng...

Giả Thiếu Du mỉm cười, nói:

-Còn có giải thưởng của đại hội thuyền hoa đăng là võ lâm chí bảo Ngọc Thiềm Thừ!

Hàn Anh Kiệt biến sắc, gã gượng cười, nói:

-Xem ra, Giả bằng hữu cũng là người đến đây đoạt bảo vật !

Giả Thiếu Du lắc đầu, nói:

-Điều này rất khó nói !

Hàn Anh Kiệt ngạc nhiên hỏi:

-Giả bằng hữu, lời này nghĩa là sao ?

Giả Thiếu Du thản nhiên nói:

-Ba vị có biết trong những ngày gần đây, Kim Lăng và những vùng lân cận liên tục xảy ra đại sự không?

Hàn Anh Kiệt chau mày, nói:

-Giả bằng hữu muốn nói đến thảm họa của Kim Lăng Đồng gia chẳng ?

Giả Thiếu Du gật đầu nói:

-Còn nữa, chuyện Ngọc Diện Du Long Lật Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam tái xuất giang hồ, sau đó lại bị ngũ đại môn phái bức phải nhảy xuống hồ tự tận !

Hàn Anh Kiệt nói:

-Những tin tức này đã truyền khắp võ lâm, tất nhiên huynh đệ tại hạ đều đã biết !

-Đã biết thì tốt, vậy ba vị có nghe nói Ngọc Thiềm Thừ vốn ở trong tay ai không?

-Đồng gia ở Kim Lăng!

-Cả nhà Đồng gia do ai giết ?

-Tất cả đều chết dưới Nhất Tàn Chỉ của Hạ Hầu Lam!

-Ba vị có từng nghe nói Đồng gia có người chưa bị hại không?

Hàn Anh Kiệt gật đầu nói:

-Đó là ái nữ của Đồng đại hiệp - Đồng cô nương!

Giả Thiếu Du lại hỏi:

-Tại sao cô ta lại may mắn thoát nạn ?

Hàn Anh Kiệt trả lời ngay:

-Vì cô ta là người duy nhất biết chỗ cất giấu Ngọc Thiềm Thừ!

-Ai đã bắt cóc cô ta !

-Tất nhiên là Hạ Hầu Lam!

-Vậy, hiện nay Hạ Hầu Lam đã nhảy xuống hồ mà chết, Đồng Uyển Nhược tung tích bất minh, Ngọc Thiềm Thừ sao lại có thể rơi vào Kim Lăng La gia ?

Hàn Anh Kiệt ngó người, gã nói:

-Theo Giả bằng hữu thấy ...

Giả Thiếu Du nói:

-Rõ ràng là chuyện bịa đặt dựng lên để giả họa hãm hại !

Hàn Anh Kiệt lắc đầu, nói:

-Không thể !

Giả Thiếu Du thản nhiên “à” một tiếng rồi hỏi lại:

-Không thể ? Xin nghe cao kiến của Hàn đại hiệp!

-Không dám ! - Hàn Anh Kiệt nói - Có hai chuyện, chẳng hay Giả bằng hữu đã biết chưa ?

Giả Thiếu Du hỏi:

-Dám hỏi đó là hai chuyện gì ?

Hàn Anh Kiệt nói:

-Thứ nhất, đó là chuyện Hạ Hầu Lam có nguồn gốc sâu xa với La gia !

Lời này quả là kinh người, Giả Thiếu Du chấn động tâm thần, chàng vội hỏi:

-Nguồn gốc sâu xa gì ?

Hàn Anh Kiệt nói:

-Sự phụ Hạ Hầu Lam là Hạ Hầu Nhất Tu, mà thê tử Hạ Hầu Nhất Tu là biểu muội của Kim Lăng La gia - La Chấn Vũ, nguồn gốc này ...

Giả Thiếu Du không giấu được kinh ngạc, chàng “à” một tiếng rồi nói:

-Chuyện này thì tại hạ không biết, Hàn đại hiệp, còn chuyện thứ hai thì sao ?

Hàn Anh Kiệt chau mày nói:

-Hạ Hầu Lam tuy rơi xuống hồi nhưng chưa chắc đã chết.

Trong lòng Giả Thiếu Du lại thêm một phen kinh động, chàng ngạc nhiên nói:

-Hàn đại hiệp, nói vậy nghĩa là sao, ngũ đại môn phái ai ai cũng thấy ...

Hàn Anh Kiệt thản nhiên mỉm cười, nói:

-Người ta chỉ có một mạng nhưng Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma lại có đến chín mạng, hấn đâu thể tự tuyệt mà chết dễ dàng như vậy !

Giả Thiếu Du nói:

-Nhưng sự thực ...

Hàn Anh Kiệt nói:

-Sự thực hấn đã thay tên đổi họ, cải trang diện mục để đến Kim Lăng này !

Giả Thiếu Du vô cùng kinh ngạc, chàng hỏi:

-Có chuyện như thế sao ? Tại hạ không tin, Hàn đại hiệp nghe ai nói vậy ?

Hàn Anh Kiệt nói:

-Hiện nay, các lộ anh hùng tụ tập tại Kim Lăng, không ai là không biết chuyện này !

-Hàn đại hiệp, thế tin tức này từ đâu ra !

-Tại hạ không biết !

-Có đáng tin cậy không?

-Dường như hai chuyện này không phải là những chuyện có thể bịa đặt dựng lên !

Giả Thiếu Du chau mày, chàng trầm ngâm một hồi rồi nói:

-Vậy hai chuyện này có quan hệ gì với chuyện La gia có Ngọc Thiềm Thừ hay không?

Hàn Anh Kiệt nói:

-Chẳng những có quan hệ mà còn có quan hệ rất lớn !

Giả Thiếu Du nói:

-Xin được nghe cao kiến.

-Không dám ! - Hàn Anh Kiệt thản nhiên nói - Hạ Hầu Lam đã có nguồn gốc sâu xa với La gia như vậy thì rất có khả năng hắn đã đem Đồng cô nương giấu ở La gia, mà Đồng cô nương đã rất có khả năng bị giấu ở La gia, thì chuyện La gia có Ngọc Thiềm Thừ cũng rất có khả năng là có thật ...

Ngừng một lát gã nói tiếp:

-Hạ Hầu Lam đã thay tên đổi họ và cải trang để đến Kim Lăng thì mục đích đến đây của hắn không thể là đoạt ngọc, vậy hắn đến để làm gì ? Bất kỳ người nào cũng có thể suy nghĩ mà biết được, đó phải là bảo vệ võ lâm chí bảo, từ hai điểm này mà suy thì chuyện La gia có Ngọc Thiềm Thừ là rất đáng tin cậy!

Không sai, trên phương diện suy luận thì quả nhiên là như vậy ! Giả Thiếu Du chau mày trầm ngâm, nhất thời không nói gì.

Hàn Anh Kiệt nói tiếp:

-Hiện nay, La gia đối mặt với võ lâm thiên hạ mà không kinh không hoảng, tuyệt không có chút động tĩnh gì, điều này không thể không nói là một hiện tượng quái lạ, vậy hiện tượng quái lạ này biểu thị cho điều gì ? Xem ra sự đồn đại trong thành Kim Lăng đã có phần đúng, La gia muốn lợi dụng lòng tham của con người để quăng một mẻ lưới đánh gọn võ lâm thiên hạ !

Giả Thiếu Du cười cười, nói:

-Có một chuyện mà e rằng ba vị còn chưa biết !

-Chuyện gì ?

-Hạ Hầu Lam cũng là người bị hại, trên thực tế Đồng gia không phải do hắn ...

-Sao Giả bằng hữu biết không phải là hắn ?

-Có lẽ Hàn đại hiệp căn cứ vào “Nhất Tàn Chỉ” mà ...

-Không sai, nhưng còn một điều nữa !

-Điều gì ?

Hàn Anh Kiệt chậm rãi nói:

-Từ khi Đồng gia nổi lên ở Kim Lăng là uy danh của La gia rơi xuống vạn trượng, không thể ngóc đầu lên được, Hạ Hầu Lam đã có nguồn gốc sâu xa với La gia như vậy thì rất có khả năng hắn đã thấy La gia trút mối hận đó, vẫn hồi thanh thế cho La gia !

Giả Thiếu Du ngó người, nhưng chàng lập tức lắc đầu nói:

-Xem ra Hạ Hầu Lam và La gia có trăm miệng cũng không thể biện minh rồi!

Hàn Anh Kiệt thản nhiên nói:

-Bây giờ Giả bằng hữu có thể nói cho biết danh tánh thật không?

Giả Thiếu Du chau mày nói:

-theo tại hạ thấy thì tốt nhất là không nên nói trong lúc này ...

Hàn Anh Kiệt cười nhạt:

-Không sai, Giả bằng hữu, ba huynh đệ tại hạ cũng không đến nỗi quá hồ đồ, tuy thừa biết không địch lại các hạ nhưng cũng phải liều với các hạ một phen. Song, bất luận nói thế nào thì huynh đệ tại hạ cũng nợ các hạ một lần ân tình, bây giờ huynh đệ tại hạ bỏ qua cho các hạ, xem như chúng ta không sai nợ ai. Lần sau, nếu có duyên tương phùng thì tuyệt không dễ dàng như vậy, huynh đệ tại hạ vốn không phải đến đây đoạt bảo vật, nhưng một khi đã biết đây là một đại âm mưu thì huynh đệ tại hạ không thể tự thủ bàng quang. Tại hạ nói cho các hạ biết và cũng xin các hạ truyền cáo cho La Chấn Vũ biết, ma nghiệp tuy cao nhưng vĩnh viễn không qua chữ “Đạo”, lời đã hết, các ngươi hãy chờ đấy, nhị đệ, tam đệ, đi thôi !

Nói đoạn, cả ba đều quay người một lúc rồi phóng bước mà đi !

Giả Thiếu Du sững sờ, thật sự sững sờ ! Đến khi chàng định thần lại thì Hàn thị tam kiệt chẳng biết đã đi về hướng nào rồi !

Phóng mắt nhìn vào màn đêm bao la phía trước, bất giác Giả Thiếu Du lắc đầu và gượng cười.

Hiện giờ chàng không thể không thừa nhận là mình hoàn toàn rơi vào thế hạ phong. Chàng cũng không thể không khâm phục sự cao minh của đối phương.

Bình pháp Tôn Tử có câu:

“Tri kỷ tri bỉ, bách chiến bách thắng” (biết người biết ta, trăm trận trăm thắng).

Nhưng hiện nay chàng chỉ biết ta mà không biết người, thậm chí còn không biết đối phương là ai, song đối phương lại biết rõ chàng như lòng bàn tay.

Tuy nhiên có một điểm rất khả nghi, tại sao đối phương lại biết chàng có quan hệ sâu xa với La gia ?

Điều này chỉ có mấy người của La gia biết, vậy mà sao bây giờ đối phương cũng mò ra được rõ ràng.

Đột nhiên song mục Giả Thiếu Du lấp lánh hàn quang, chàng cất bước đi thẳng về hướng tây.

Lúc đó, tại một nơi trong bóng tối có một đôi mắt âm độc đang nhìn theo chàng, bên dưới đôi mắt âm độc này là đôi môi với nụ cười rất đặc ý ...

Trong chớp mắt, Giả Thiếu Du đã mất hút vào bóng đêm của vùng Tần Hoài giang.

Một lát sau, chàng xuất hiện trước cổng chính của La gia.

Chàng không vượt tường mà vào, vì đó không phải là lối của hàng văn bối ! Chàng bước đến trước cổng và gõ cửa, không một chút do dự. Thanh âm vang động cả một vùng hoang vắng của Kim Lăng thành, nghe ra chói tai nhức óc!

Lập tức có tiếng chân vang lên ở bên trong, tiếp đó có người hỏi:

-Vị nào đó ?

Giả Thiếu Du vội nói:

-La Võ huynh phải không, là tại hạ !

Người bên trong “à” một tiếng rồi nói:

-Thì ra là Hạ Hầu ...

Đột nhiên người này bế khẩu, tiếp đó là tiếng động của khóa vang lên, hai cánh cổng hé mở, đứng giữa cổng là một lam y hán tử, hẳn chính là tông tộc La Võ !

Hắn vội cúi người hành lễ và nói:

-Tham kiến Hạ Hầu ... Giả đại hiệp !

Bây giờ nên gọi vị Giả Thiếu Du này là Hạ Hầu Lam rồi, chàng vội đáp lễ nói:

-Không dám, xin thông báo giúp tại hạ, nói rằng tại hạ có đại sự quan trọng cầu ...

Một chữ “kiến” chưa kịp nói thì đã nghe Lý Thiên Huyền từ bên trong lên tiếng:

-La Võ , là ai vậy ?

La Võ vội đáp:

-Bẩm Lý gia, là Giả đại hiệp !

Một tiếng “à” vừa cất lên thì một bóng người cũng lướt ra, Lý Thiên Huyền trước mặt Hạ Hầu Lam rồi hơi khom người nói:

-Tham kiến Hạ Hầu đại hiệp!

Hạ Hầu Lam vội hành lễ đáp trả. Đôi bên hành lễ xong thì Lý Thiên Huyền nép người qua một bên và đưa tay mời, thái độ rất trịnh trọng.

Hạ Hầu Lam bước đi trước, Lý Thiên Huyền hơi thụt lại phía sau, vừa đi lão vừa nói:

-Hạ Hầu đại hiệp, tình hình bên ngoài thế nào?

Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói:

-Nguy cơ bách biến, thật không lường hết được !

Lý Thiên Huyền “à” một tiếng rồi nói:

-Không lẽ đêm nay ...

Hạ Hầu Lam lắc đầu nói:

-Rất khó nói, hiện nay bên ngoài có rất nhiều tin nhảm!

Lý Thiên Huyền thấy chàng có ý không muốn nói nhiều nên cũng chẳng tiện hỏi thêm, lão nói:

-Hạ Hầu đại hiệp trở lại là ...

Hạ Hầu Lam nói:

-Bẩm báo với La lão anh hùng một tiếng về những điều tai nghe mắt thấy !

Nói đến đây thì hai người đã tới trước đại sảnh. Lý Thiên Huyền nói:

-Vậy xin mời Hạ Hầu đại hiệp vào trong sảnh ngồi chờ một lát, lão khiêu đi thông báo ngay đây!

Nói đoạn, lão quay người định cất bước, nhưng Hạ Hầu Lam vội nói:

-Phiền Lý tổng quản quá, tại hạ đợi ở đây cũng được.

Lý Thiên Huyền nói:

-Vậy Hạ Hầu đại hiệp chờ một lát nhé !

Nói đoạn lão hơi cúi người chào rồi đi ra phía sau !

Chưa đầy một khắc thì đã có tiếng bước chân từ sau đi tới trước, La Chấn Vũ dẫn lão đại Thanh Uy và lão nhị Thanh Phi cùng Lý Thiên Huyền vội vàng bước về phía đại sảnh!

Từ xa, La Chấn Vũ đã lên tiếng chào:

-Hiền điệt, chờ lâu không ?

Hạ Hầu Lam vội hành lễ tham kiến và hỏi:

-Lão bá, sao không thấy tam thiếu gia ?

La Chấn Vũ “à” một tiếng rồi vội nói:

-Hắn trực đêm, hiện đang đi tuần tra các nơi, nào, chúng ta vào trong ngồi rồi hãy nói!

Hạ Hầu Lam lắc đầu nói:

-Không cần đâu, lão bá, tiểu điệt bẩm báo cho lão bá rõ một chuyện rồi đi ngay!

La Chấn Vũ ngạc nhiên nói:

-Làm gì mà khẩn trương như vậy?

Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói:

-Lão bá không biết đấy thôi, tình hình bên ngoài bách biến khôn lường, lúc nào cũng phải lưu ý mới được!

La Chấn Vũ gật đầu, nói:

-Vất vả cho hiền điệt quá, vậy hiền điệt cứ nói đi !

Hạ Hầu Lam ngược nhìn mọi người một lượt rồi nói:

-Ở đây có hai vị là cột nhục thân thiết của lão bá, một vị vừa là tổng quản vừa là chỗ cố cự của lão bá, tất cả đều không phải người ngoài, lát nữa nếu tại hạ nói năng có chỗ nào đắc tội thì xin nhị vị huynh đệ và Lý tổng quản bỏ qua cho ...

La Chấn Vũ kinh ngạc, lão định hỏi thì Hạ Hầu Lam đã nói tiếp:

-Lão bá, câu chuyện mà tiểu đệ và lão bá nói trong đại sảnh này hồi ban ngày đã bị tiết lộ ra ngoài rồi !

La Chấn Vũ rùng mình biến sắc, lão vội nói:

-Cái gì ? Hiền đệ, chuyện đó làm sao có thể ?

Hạ Hầu Lam nói:

-Trên sự thực, lúc này bên ngoài ai ai cũng đều biết tiểu đệ có nguồn gốc với lão bá.

La Chấn Vũ chau mày nói:

-Hiền đệ có thể nói rõ hơn một chút không?

Hạ Hầu Lam bèn thuật lại một lượt đoạn đối thoại với Hàn Anh Kiệt.

Nghe xong, chẳng những sắc diện của La Chấn Vũ biến đến độ khó coi, mà La Thanh Uy, Thanh Phi và Truy Hồi Thủ Lý Thiên Huyền cũng đều cả kinh thất sắc !

Hồi lâu sau, La Chấn Vũ mới lẩm bẩm nói:

-Đúng như hiền đệ nói, dường thời ngoài ba huynh đệ Uy nhi ra thì chỉ có Lý tổng quản là chỗ cố cựu nhiều năm của ta, vậy có thể là ai ...

Đột nhiên đôi mày bạc nhướng lên, lão nói tiếp:

-Lẽ nào nói rằng trong lúc nói chuyện, có người rình nghe lén bên ngoài đại sảnh.

La Thanh Uy tiếp lời:

-Điều đó có thể qua được tai mắt bọn ta nhưng tuyệt đối không thể qua mặt đại ca được!

La Chấn Vũ gật đầu nói:

-Nói như vậy là trong ...

Đột nhiên lão bế khẩu rồi im lặng.

Đột nhiên nghe Lý Thiên Huyền nói:

-Lão chủ nhân, Thiên Huyền tự xin chịu giam giữ, chờ sau khi sự tình được điều tra rõ ràng ...

La Chấn Vũ trừng mắt nói:

-Thiên Huyền, ngươi nói gì thế, là chỗ cố cựu nhiều năm, lẽ nào ta không tin ngươi?

Lý Thiên Huyền vội nói:

-Thiên Huyền không dám, nhưng đáng tiếc là việc có quan hệ trọng đại, nói thế nào thì Thiên Huyền cũng nên tính là một người ngoài, không thể không tự nguyện chịu giam giữ để chờ sự thực được điều tra rõ !

La Chấn Vũ định nói tiếp thì đã nghe nhị thiếu gia La Thanh Phi nói:

-Phụ thân thấy Hách Liên huynh đệ ...

Hắn muốn nói đến Độc Thủ Song Sát, hai nhân vật môn hạ Tây Vật luôn đi bên cạnh La Thanh Dương.

La Chấn Vũ khẽ quát:

-Chuyện quan hệ trọng đại, không bằng không chứng thì không thể chỉ bữa bất kỳ người nào !

La Thanh Phi lập tức bế khẩu, không dám nói nữa !

La Chấn Vũ nhìn qua Hạ Hầu Lam và nói tiếp:

-Hiền đệ, người thấy chuyện này ...

Hạ Hầu Lam nói:

-Lão bá, mọi việc phải do lão bá làm chủ !

La Chấn Vũ nói:

-Hiền đệ, đôi bên đều không phải người ngoài, người nói vậy ...

Lý Thiên Huyền xen vào:

-Chuyện quan hệ trọng đại, xin Hạ Hầu đại hiệp ra tay điều tra rõ chuyện này, để mọi người khỏi cảm thấy bất an!

Hạ Hầu Lam chau mày nói:

-Lão bá muốn tiểu đệ điều tra chuyện này thật à ?

La Chấn Vũ nghiêm túc nói:

-Hiền đệ, giữa chúng ta mà còn hư tình giả ý sao ?

Hạ Hầu Lam nói:

-Tiểu đệ không dám, vậy lão bá, tiểu đệ xin tuân mệnh ...

Song mục của chàng đột nhiên lộ hàn quang, chàng lạnh lùng nói:

-Lý tổng quản, Hạ Hầu Lam phải đắc tội rồi !

Lý Thiên Huyền thả nhiên nói:

-Hạ Hầu đại hiệp cứ nói !

Ba cha con La Chấn Vũ cả kinh thất sắc, bọn họ định khai khẩu thì đã nghe Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:

-Lý tổng quản, tại hạ khâm phục sự cao minh của lão đấy !

Lời vừa dứt thì chàng xuất chỉ nhanh như chớp điểm vào trọng huyệt trước ngực Lý Thiên Huyền !

Lý Thiên Huyền vẫn bình tĩnh thản nhiên nư không, thậm chí cũng không động đậy. Nhưng ngón tay của Hạ Hầu Lam vừa chạm vào áo Lý Thiên Huyền thì đột nhiên trầm xuống rồi thu lại, chàng nói:

-Lý tổng quản, sự bất đắc dĩ, mong lão thông cảm cho !

Lý Thiên Huyền nói:

-Hạ Hầu đại hiệp nói gì thế, lẽ ra phải như vậy mà !

Hạ Hầu Lam mỉm cười nhìn qua La Chấn Vũ và nói:

-Lão bá, xin gọi tam đệ vào đây, nói rằng lão bá có chuyện muốn hỏi !

La Chấn Vũ liền nói:

-Phi nhi, đi ! Mau gọi tam đệ của người vào đây !

La Thanh Phi đáp một tiếng rồi phóng đi như bay !

La Chấn Vũ nhìn Hạ Hầu Lam với vẻ nghi hoặc và nói:

-Vừa rồi hiền đệ làm vậy đối với Thiên Huyền là ...

Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói:

-Lão bá cũng thấy rồi đó, một chỉ vừa rồi của tiểu đệ đủ để trí mạng !

La Chấn Vũ gật đầu nói:

-Không sai, đó là trọng huyết Tương đài !

Hạ Hầu Lam cười cười, nói:

-Nếu đúng là người chúng ta cần tìm thì lão ta có thể đứng yên bất động sao ?

La Chấn Vũ ngăn người, nhất thời trầm mặc và lắc đầu.

Trong chớp mắt Thanh Phi đã tìm Thanh Dương vào tới nơi, từ xa Thanh Dương đã khoát tay gọi:

-Đại ca ...

Tiếng kêu chưa dứt thì người đã đến nơi, hấn nói tiếp:

-Đại ca đến lúc nào vậy, sao không sớm gọi tiểu đệ một tiếng ?

Vị La tam thiếu gia này quả nhiên rất nhiệt tình.

Hạ Hầu Lam cười cười, nói:

-Chỉ mới đến một lúc thôi, tam đệ vất vả quá !

-Không có gì ! - La Thanh Dương nói - Phần việc trong nhà cũng tập làm cho quen thôi.

Hạ Hầu Lam nói:

-Tam đệ, có một chuyện ta muốn hỏi người....

-Tiểu đệ vừa nghe nhị ca nói và cũng đang muốn hỏi đại ca là chuyện gì vậy ?

-Tam đệ thu nhận nhị vị tả hữu bên mình từ khi nào vậy ?

-Đại ca muốn nói đến Hách Liên huynh đệ chăng ?

-Đúng vậy, tam đệ !

La Thanh Dương chậm rãi nói:

-Đó không thể kêu bằng thu nhận, thực ra bọn tiểu đệ chỉ mới quen biết trước đây không lâu, tiểu đệ và hai người bọn họ vừa gặp đã tâm đầu ý hợp, vừa lúc hai người bọn họ không có nơi nào để đi nên ...

-Tam đệ ! - Hạ Hầu Lam nói - Nói chung chung quá, có thể nói rõ hơn một chút không? Tựa như trước đây không lâu, rốt cuộc là khi nào, tại đâu, quen biết trong trường hợp nào ?

La Thanh Dương mỉm cười nhưng hẩn nhìn Hạ Hầu Lam với ánh mắt hồ nghi và hỏi:

-Đại ca, hình như có chuyện gì phải không?

Rõ ràng Thanh Phi chưa nói cho hẩn biết là chuyện gì !

Hạ Hầu Lam cười cười, nói:

-Cũng chẳng có gì, thuận tiện ta muốn hỏi cho biết vậy thôi !

Tất nhiên La Thanh Dương không thể hiểu, hẩn vừa kêu “đại ca...” thì La Chấn Vũ đã trầm giọng nói:

-Dương nhi, đừng hỏi, trước tiên hãy trả lời câu hỏi của đại ca người đã !

La Thanh Dương là một nhân vật không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ duy nhất vị nghiêm phụ này, do vậy hẩn đâu dám hỏi nữa mà vội nói:

-Đại ca, thời gian là hơn nửa tháng trước, địa điểm là trên một tử lâu trong thành, còn quen biết thế nào thì

Sắc diện chợt ửng đỏ, hẩn ngập ngừng một lát rồi nói tiếp

-Đó là vị tiểu đệ thấy hai người bọn họ ăn mặc quái dị nên bất giác nhìn bọn họ hơn một lần, thế là xảy ra phiền phức ...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:

-Hai người bọn đến chất vấn, gặp lúc tam đệ khí thịnh nên một lời không hợp là dẫn đến đánh nhau, kết quả là không đánh thì không biết nhau, cuối cùng trở thành bằng hữu , đúng không ?

La Thanh Dương lắc đầu, nói:

-Không, đại ca , căn bản không có đánh nhau, sau khi nghe tiểu đệ thông báo danh tánh thì hai người bọn họ lập tức thay đổi thái độ và xin lỗi, đồng thời bọn họ thay phiên nhau dâng bốc tiểu đệ lên tận mây xanh ...

Hạ Hầu Lam quay sang nói với La Chấn Vũ:

-Lão bá, tiểu đệ bạo gan nói một câu, bằng vào tài nghệ của môn hạ Tây Vực và bốn chữ Độc Thủ Song Sát thì quả thực không có khả năng thay đổi thái độ và xin lỗi với người của La gia như thế !

La Chấn Vũ gật đầu, nói:

-Không sai, thanh uy của La gia còn kém xa Tây Vực môn, vậy hiền đệ cho rằng ...

Hạ Hầu Lam nói:

-Lão bá, tiểu diệt cho rằng bọn họ đến có mục đích !

La Chấn Vũ chau mày rồi gật đầu nói:

-Hiền diệt nói không sai !

Hạ Hầu Lam nhìn qua La Thanh Dương và hỏi:

-Tam đệ, rốt cuộc người hiểu hai người bọn họ bao nhiêu ?

La Thanh Dương ngớ người, hấn nói:

-Ý đại ca muốn nói là ...

Hạ Hầu Lam nói:

-Ý ta muốn nói, tam đệ cảm thấy hai người bọn họ như thế nào, rốt cuộc người biết bao nhiêu về hai người đó, tử như ...

La Thanh Dương không chờ nghe xong mà vội cắt lời, nói:

-Đại ca, hai người bọn họ thâm trầm ít nói, tính khí rất cổ quái, tuy có lúc ngoan ngoãn nghe lệnh nhưng không để mất uy phong ...

Hấn ngập ngừng giây lát rồi nói tiếp:

-Còn như biết bao nhiêu về bọn họ thì tiểu đệ chỉ biết cả hai đều xuất thân từ Tây Vực môn !

Hạ Hầu Lam mỉm cười, hỏi:

-Tam đệ, chỉ có thế thôi à ?

La Thanh Dương gật đầu, nói:

-Đúng vậy, đại ca !

Hạ Hầu Lam trầm mặc suy nghĩ.

Đột nhiên nghe La Chấn Vũ nói:

-Hiền diệt, có lẽ đủ rồi đấy !

Hạ Hầu Lam gật đầu nói:

-Đúng thế, lão bá, hai người bọn họ rất khả nghi !

La Chấn Vũ chau mày nói:

-Vậy, hiền diệt, chúng ta có thể ...

-Không, lão bá, không vội ! - Hạ Hầu Lam nói.

La Chấn Vũ ngạc nhiên hỏi lại:

-Thế nào ? Hiền diệt, không vội ư ?

-Đúng vậy, lão bá, không vội ! - Hạ Hầu Lam lại thản nhiên nói.

La Chấn Vũ càng nghi hoặc, lão nói:

-Vậy hiền diệt định làm thế nào ?

Hạ Hầu Lam cười cười, nói:

-Chẳng phải lão bá lệnh cho tiểu diệt toàn quyền xử lý chuyện này đó sao ?

La Chấn Vũ gật đầu, nói:

-Được, ta không hỏi nữa !

Hạ Hầu Lam mỉm cười, chàng nhìn qua La Thanh Dương và nói:

-Tam đệ, hai người bọn họ có trong nhà không ?

La Thanh Dương gật đầu, nói:

-Vừa rồi còn đi cùng với tiểu diệt !

-Thế thì tốt ! - Hạ Hầu Lam nói - Vậy phiền tam đệ gọi hai người bọn họ vào đây, chỉ nên nói rằng có đại sự muốn thương lượng !

La Thanh Dương đáp một tiếng nhưng chân vẫn chưa động, hấn lại hỏi:

-Đại ca, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy ?

Hạ Hầu Lam bèn đem nguyên nhân nói đại khái một lượt.

La Thanh Dương nghe xong cũng biến sắc, hấn lắc đầu nói:

-Không thể, đại ca chuyện này tuyệt đối không thể ...

Hạ Hầu Lam nói:

-Tam đệ, làm sao biết là không thể ?

La Thanh Dương nói:

-Tuy quen biết chưa lâu nhưng tiểu đệ nhận thấy hai người bọn họ tuyệt đối không thể ...

Hạ Hầu Lam cười cười, nói:

-Có ai nói sẽ làm gì hai người bọn họ đâu, tam đệ hà tất phải khẩn trương như thế ?

La Thanh Dương nói:

-Đại ca, không phải tiểu đệ thiên vị bao che, nhưng quả thực hai người bọn họ ...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói:

-Tam đệ, ta chỉ cần người gọi hai người bọn họ vào đây thôi, đích thị là có chuyện quan trọng cần thương lượng mà !

La Thanh Dương chưa kịp nói thì Hạ Hầu Lam đã tiếp lời:

-Tam đệ, đây là vì sự an nguy cả La gia !

La Thanh Dương lại biến sắc, hấn cúi đầu nói:

-Được, tiểu đệ đi đây !

Nói đoạn, hấn quay người và cất bước.

Hạ Hầu Lam kịp thời nói:

-Tam đệ, chớ nói ra những gì không nên nói nhé !

La Thanh Dương không quay đầu lại, nhưng đáp lời:

-Đại ca, tiểu đệ biết rồi !

Nhìn theo bóng La Thanh Dương dần khuất, Hạ Hầu Lam thu mục quang lại, đoạn nhìn qua mọi người tại đường trường và nói:

-Tại hạ xin chớ vị tử ra như bình thường, chớ để lộ một chút dị trạng gì !

Mọi người đều đồng loạt gật đầu, La Chấn Vũ nói:

-Hiền đệ, cứ yên tâm, bọn ta hiểu rồi !

Hạ Hầu Lam nói:

-Trừ hai người bọn họ đi cũng chẳng có ích gì, tại hạ không muốn đánh cỏ động xà, ép bọn họ nói không bằng ngầm để ý, khiến bọn họ tự dẫn khuất người trong bóng tối !

La Chấn Vũ gật đầu nói:

-Hiền đệ, điều này ta hiểu !

Chỉ qua mấy câu đối đáp thì bên ngoài đã có tiếng chân vang lên, ba người từ trong bóng tối tiến về phía đại sảnh.

Đi trước là La Thanh Dương, hai người đi sau chính là Độc Thủ Song Sát! Khi đến gần thì Hách Liên huynh đệ vội vàng thi lễ chào mọi người.

Hành lễ xong thì Hạ Hầu Lam liền khai khẩu:

-Bây giờ mọi người đã tề tựu, tại hạ muốn nói cho chư vị biết một chuyện đại sự, ngàn vạn lần không thể tiết lộ chuyện này ra ngoài, bằng không toàn bộ chúng ta sẽ lâm nguy !

La Chấn Vũ nói:

-Hiền đệ yên tâm, xin cứ nói ra đi !

Hạ Hầu Lam gật đầu nói:

-Tại hạ đã chế ra một phiến Ngọc Thiềm Thừ, bất luận là kích thước, hình thức hoặc chất ngọc đều giống hệt Ngọc Thiềm Thừ thật, chớ đến tối ngày thứ ba sẽ đưa ra để bọn chúng đi đoạt. Nhân lúc bọn chúng náo loạn đoạt Ngọc Thiềm Thừ, chúng ta có thể ra tay quét sạch.

Hách Liên huynh đệ im lặng lắng nghe, trên mặt không có chút dị sắc.

La Chấn Vũ vỗ tay tán thưởng:

-Tốt, cứ làm như vậy ! Hiền đệ, còn chuyện gì khác không ?

Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói:

-Không, chỉ có điều chuyện này quan hệ đến an nguy của La gia, ngàn vạn lần không được tiết lộ !

La Chấn Vũ nói:

-Hiền diệt yên tâm, tuyệt không thể ...

Lão quay sang La Thanh Dương và phát tay nói:

-Dương nhi, ba các người đi đi, đêm nay phải tăng cường giới bị hơn nữa, hiểu chưa ?

La Thanh Dương đáp một tiếng rồi đưa Hách Liên huynh đệ cáo biệt mà đi ra !

Chờ ba bóng người dần khuất, Hạ Hầu Lam chau mày nói:

-Lão bá, mọi người cũng nên đi theo ám sát nhưng phải cẩn thận, chớ để bọn họ cảm thấy kinh hoảng !

La Chấn Vũ gật đầu nói:

-Được, chúng ta đi !

Một tiếng “đi” vừa phát thì mấy bóng người lập tức rời khỏi đại sảnh, tất cả cùng đi về phía hậu viện.

Trong hậu viện, La Thanh Dương và Độc Thủ Song Sát Hách Liên huynh đệ đang trầm mặc bước đi.

Đột nhiên lão nhị Hách Liên Địa khai khẩu:

-Tam thiếu gia, tại hạ cảm thấy đau bụng quá, tại hạ đi một lát sẽ quay lại ngay!

La Thanh Dương bật cười, nói:

-Đi đi, đi nhanh về nhanh nhé !

Hách Liên Địa đáp một tiếng rồi một mình vượt lên trước chạy thẳng đến chỗ thâm sâu ở hậu viện. Nơi này là một bãi cỏ gần sát với tường rào, trên bãi cỏ này có một ngôi nhà tranh nho nhỏ dùng để chứa củi. Hách Liên Địa nhẹ nhàng đi tới ngôi nhà tranh rồi cẩn thận đẩy cửa bước vào trong.

Một lát sau, khi hắn quay ra thì trong tay có thêm một vật sống, đó là một chú chim bồ câu đưa thư. Hách Liên Địa quét mục quang nhìn tứ phía rồi vung tay định thả cho bồ câu bay đi. Đột nhiên, trong bóng tối có tiếng quát trầm hùng vang lên:

-Các hạ, khoan đã !

Hách Liên Địa cả kinh thất sắc, hắn nhìn lại thì thấy có năm người từ trong bóng tối bước ra, đó chính là Hạ Hầu Lam, La Chấn Vũ, Thanh Uy, Thanh Phi và Lý Thiên Huyền!

Hách Liên Địa vội buông tay cho con bồ câu vỗ cánh bay lên, còn bản thân hắn cũng quay người định chạy. Nhưng Hạ Hầu Lam đã cười nhạt, nói:

-Các hạ muốn đùa với ta à, người còn kém nhiều lắm!

Một lời chưa dứt thì thân hình chàng đã tung lên như sao xẹt, hữu thủ chụp ra, con bồ câu lập tức nằm gọn trong tay. Thân hình còn đang trên không thì hữu chưởng cũng khẽ phát ra cùng với tiếng quát:

-Xuống mau!

Hách Liên Địa vừa mới tung người lên thì đã bị trường lực đẩy xuống, hấn lão đảo lui mấy bước.

Hạ Hầu Lam cũng hạ người xuống, chàng khoát tay ngăn Thanh Uy, Thanh Phi và Lý Thiên Huyền đang định bổ tới, đoạn mỉm cười, nói:

-Hấn chạy không thoát đâu, tại hạ còn có chuyện muốn hỏi hấn.

Ba người bọn Lý Thiên Huyền đều trừng mắt mà nhìn, song không ai dám tự tiện hành động.

Hạ Hầu Lam đưa con bồ câu tới trước và cười nhạt, nói:

-Tuyệt Linh, đây là loại bồ câu quý hiếm, để ta xem thử nó chuyển đi cho các hạ những gì? Nói đoạn, chàng mở một cuộn giấy nhỏ dưới chân bồ câu ra.

Lúc này sắc diện của Hách Liên Địa xám xịt như tử thi, hấn không nói và cũng không động đậy.

Hạ Hầu Lam mở cuộn giấy ra xem và bất giác chau mày nói:

-Đây là chữ gì, vẽ bùa vẽ chú gì thế ?

Không sai, trên mảnh giấy nhỏ vẽ đầy những hình ngoằn ngoèo, chỉ cần nhìn vào là biết ngay không phải chữ, song cũng chẳng biết có thị ý gì?

Bỗng nhiên Hạ Hầu Lam bật cười rồi nói:

-Ta hiểu rồi, hai người xuất thân là môn hạ Tây Vực, và cũng đến từ Tây Vực, có lẽ đây là chữ Tây Vực rồi, đúng không?

Hách Liên Địa vẫn bế khẩu như nêm, hấn không nói gì.

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:

-Có thể phiền các hạ một chút không, nói cho ta biết đây là ý gì ?

Trong mắt Hách Liên Địa chợt hiện hàn quang, đột nhiên hấn khai khẩu:

-Có thể đây là thông tin cho bản môn, ta muốn báo cho bản môn biết, tạm thời huynh đệ ta không thể trở về Tây Vực, muốn ở lại giúp La gia tai qua nạn khỏi rồi sau đó mới tính !

Hạ Hầu Lam “à” một tiếng rồi mỉm cười, nói:

-Nói vậy, đây là hảo ý đầy nhân nghĩa của các hạ rồi !

Hách Liên Địa lạnh lùng nói:

-Vốn là như vậy!

Hạ Hầu Lam chau mày nói:

-Tại hạ có chỗ không hiểu ! Tây Vực môn và La gia không thân thiết cũng chẳng phải thù địch, tại sao nhị vị không ngại đường xa vạn dặm để đến Trung Nguyên giúp La gia như vậy ?

Hách Liên Địa nói:

-Rất đơn giản, người Trung Nguyên các người có câu “Sĩ vị tri kỷ giả tử” (kẻ sĩ vì tri kỷ mà chết) ...

Hạ Hầu Lam nói:

-Hay cho câu “Sĩ vị tri kỷ giả tử”, các hạ có thật không?

-Đương nhiên là thật, các hạ có thể đọc trên mảnh giấy đó ...

-Đó là các hạ cố tình làm khó tại hạ rồi, làm sao tại hạ đọc hiểu được?

-Vậy thì ta chẳng còn cách nào !

-Nhưng tại hạ có đây, sợ rằng sau khi mảnh giấy này đưa ra ngoài thì La gia khó qua được nguy nan !

Hách Liên Địa biến sắc, nhưng hấn liền lạnh lùng nói:

-Nếu người không tin thì ta cũng chẳng biết làm thế nào !

Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói:

-Hách Liên Địa, các hạ cho rằng tại hạ không biết chữ Tây Vực chăng ?

Hách Liên Địa cả kinh, nhưng hấn liền bình tĩnh nói:

-Vậy thì càng tốt, người đã hiểu được thì phải biết những điều ta vừa nói là thật !

Hạ Hầu Lam nói:

-Ta biết là các hạ không thể nói dối, nhưng ý tứ viết trên mảnh giấy này chẳng khác những gì ta vừa dặn dò, người không tin thì ta đọc cho người nghe nhé !

Nói đoạn, chàng lẩm nhẩm đọc một hồi, Hách Liên Địa rung mình thất sắc, hấn định tung người đào tẩu nhưng đáng tiếc là đã quá muộn. Thân hình Hạ Hầu Lam lướt tới như chớp, ngũ trảo như móc câu chụp vào vai phải Hách Liên Địa, chỉ nghe hấn kêu “hự” một tiếng rồi khuỵu xuống !

Hạ Hầu Lam quay sang nói với La Chấn Vũ:

-Lão bá, mau ai người áp giải Hách Liên Thiên đến đây !

Thần sắc của La Chấn Vũ lúc này rất khó coi, lão không nói gì mà chỉ phất tay ra hiệu cho Lý Thiên Huyền. Lý Thiên Huyền vừa định cất bước thì chợt nghe Hạ Hầu Lam nói:

-Khoan đã , Lý tổng quản, tam thiếu gia có phải là đối thủ của Hách Liên Thiên không?

Lý Thiên Huyền nói:

-Sợ rằng còn kém Hách Liên Thiên một bậc !

Hạ Hầu Lam nói:

-Vậy trước tiên phải tách tam thiếu gia ra xa hấn ...

Lý Thiên Huyền gật đầu tỏ vẻ hiểu ý, nhưng lão vừa định cất bước thì đột nhiên nghe một tràng cười nhạt truyền tới, tiếp theo là một giọng nói khàn khàn:

-Không cần mời ta tự đến rồi, chỉ có điều tam thiếu gia không muốn rời xa ta nửa bước.

Mọi người đều kinh tâm động phách, La Chấn Vũ liên tục biến sắc, lão muốn tung người phóng tới nhưng lại không dám, chỉ vì Hách Liên Thiên đang từ trong bóng tối bước ra, một tay hấn án vào giữa lưng tam thiếu gia La Thanh Dương, sắc diện của La Thanh Dương tái nhợt, trông rất kinh người!

Hách Liên Thiên dừng bước ngoài xa trăm trượng rồi cười nhạt, nói:

-Các người kẻ nào dám manh động, ta chỉ cần nhá chút chưởng lực thì tâm mạch của tam thiếu gia lập tức đứt đoạn ngay !

Đây không phải là hư ngôn dọa người, mà là sự thật, có thể xảy ra bất kỳ lúc nào ! Quần hùng tại đương trường đều là cao thủ, ai lại không hiểu sự lợi hại này ?

La Chấn Vũ nộ khí nói:

-Hách Liên Thiên, La gia đãi huynh đệ các người không bạc mà !

Hách Liên Thiên lạnh lùng nói:

-Điều đó cũng chẳng có ích gì, trong lúc này, huynh đệ bọn ta từng chịu ơn người khác còn thâm hận hơn.

Chợt nghe Hạ Hưu Lam phá lên cười rồi nói:

-Hách Liên Thiên, người nói là Tây Vực môn chẳng ?

Hách Liên Thiên nói:

-Trong Tây Vực môn đã chẳng còn hai người huynh đệ bọn ta rồi !

Hạ Hưu Lam nói:

-Nói vậy, hai người đã bị trục xuất khỏi sư môn à ?

-Đó là chuyện riêng của huynh đệ ta, người quản không được đâu !

-Thảo nào hai người có nhà mà không thể về. Hách Liên Thiên, người chịu sự sai khiến của ai vậy ?

-Nực cười! Hạ Hưu Lam, người tưởng là ta sẽ nói sao ?

-Người không nói thì ta cũng biết, người đó kêu bằng Án Tử Phong, phải không?

Song mục Hách Liên Thiên đột hiện sát quang, hấn cười nhạt nói:

-Vậy thì người hà tất phải hỏi nhiều ? Hãy đi tìm lão ta mà hỏi!

Hạ Hưu Lam nói:

-Đến lúc cần thiết, tự nhiên ta đi tìm lão ta !

Hách Liên Thiên nói:

-Ta hy vọng càng nhanh càng tốt, bây giờ, Hạ Hưu Lam, hãy thả người anh em của ta ra !

Hạ Hầu Lam cười cười, nói:

-Người tưởng là ta sẽ thả sao !

-Ta cho rằng người nên thả, nhưng không thả cũng chẳng sao, chúng ta lấy một đổi một , không bên nào thua thiệt cả !

-Người định đưa La tam thiếu gia đi chẳng ?

-Tất nhiên, người không ha huynh đệ của ta thì ta phải đưa hấn đi, dù sao ta cũng phải đưa đi một người, không phải hấn thì tất phải là huynh đệ của ta !

-Nói hay lắm, người cho rằng người có thể ra được phạm vi của La gia chẳng ?

Hách Liên Thiên cười nhạt, nói:

-Điều đó phải thử xem rồi mới biết.

Hạ Hầu Lam nói:

-Muốn ta thả huynh đệ của người cũng không khó, nhưng trước tiên người phải thả tam thiếu gia ra.

-- o O o --